

anerkjendt, at visse europæiske Magter vare berettigede til at tvinge os til at love at lade vedblive visse, hidtil alene af kongelig Naade afhængige, Indretninger, Friheder og Begunstigelser for disse Hertugdømmer og for deres Forbindelse. De have nu nødt os til at love at lade dem blive ved, og altsaa Occupationsarmeen maa for den Sags Skyld gaae til Rom, saa er der nu en banet Vej tilbage for den hvert Dieblif, saa skal den ikke komme saaledes, som de fremmede Tropper kom i 1848, til Forbauselse for Europa overalt, hvor man vidste, hvad Folkeret var, imod al Rimelighed og al Folkeret. Nei, men saa skal den komme for at understøtte og havde, hvad man i dens Travarelse maatte have været i Begreb med at rokke ved, og hvad der nu ikke længere afhænger af Kongen af Danmarks souveraine Høihed over sine Lande Danmark og Slesvig. — Jeg veed nu nok, at det ansees for Ministeriets Bedrift, — jeg har saagar just derfor hørt det omtale som „Handlingens Ministerium,“ — at Occupationshæren endelig er bragt bort. Ja, det forstaaer sig, Occupationshæren har naaet sin Hensigt, og derpaa er den marcheret bort. Men, dersom de foregaaende Ministerier havde troet, at det vilde behage enten det danske Folk eller den danske Rigsdag, at see Sagen ordnet paa den Maade, ja, saa kan jeg forsikre, at Landeveien havde staaet aaben langt tidligere, og der havde vist ikke været det Mindste i Veien for Afmarschen. Jeg troede, at den vanskelige Opgave var at havde Danmarks Ret, uagtet Occupationsarmeen var der; men derimod ikke paa deslige Vilkaar at skaffe den bort og at bringe det til, at det nu i Wien nødvendigviis maa hedde: „ja, nu have vi jo naaet Maalet, nu er Alt sat igjennem, hvad der med Billighed kan kræves for at sikke en vedvarende Forbindelse af Slesvig med Holsteen og derved med Tydskland“. Det Maal antager jeg, at et mindre talentfuldt Ministerium vilde have været istand til at sætte igjennem, ja jeg troer næsten, at de store Ministre i Berlin og Wien vilde have raakt en hjælpsom Haand dertil, selv om ingen dygtigere Mand end jeg havde holdt den danske Udenrigsportefeuille imellem Hænderne (Munterhed), at de nok vilde hjulpet til

paa den Maade at stille os af med Occupationen. — Og saa er der en By og en Fæstning, som hedder Rendsborg, der efter Folkeretten dog vel er en dansk Grændsefæstning, men har som alt Andet været Gjenstand for Tvivl og Tvist i sin Tid, fremfor alt siden Forraderne bemægtigede sig den, og fremmede Tropper besatte den. Og dette Rendsborg synes det nu, at vi skulle have faaet tilbage. Men der er ikke udtalt det Allermindste om, at denne Fæstning er anerkjendt som slesvigsk og altsaa som dansk Fæstning. Der er altsaa, hvilke Tropper der end besatte den, for Dieblifket ikke mindste Sikkerhed for, at den ikke vedvarende fra vedkommende Stormagters Side paastaaes at være en tydsk Fæstning eller en halvtydsk Fæstning. Men en halvtydsk Fæstning er jo en ny og heift farlig Forening netop mellem Hertugdømmerne Slesvig og Holsteen, hvorom der vel ikke staaer Noget i Kundgjørelsen, men som ligesuldt er bragt tilstade under de Forholdsregler, som i denne Henseende ere ved at indtræde.

Og saa siger den høitærede Minister, at vi skulle „oppebie“ Handlinger! Handlinger har jeg virkelig, synes mig, fundet nok af. Men imidlertid — nogle ere endnu kun bebudede. Men det maa dog vist selv den høitærede Minister indrømme, at, naar han giver Bink om fremtidige Handlinger, som det forekommer mig vigtigt, at han ikke faaer gjort, saa er der da heller ikke just nogen Grund til at oppebie dem. Og nu giver Kundgjørelsen med det Geheimestatsraads Underskrift en høit mærkelig Udfigt. Jeg har allerede bemærket, at den giver os den Udfigt, at Stænderforfatningen i Hertugdømmerne endnu skal ansees for at være i fuld Kraft. Men den næste Udfigt er saa endda den, at Stænderforfatningen skal forpuppe sig, og gaae over i en ny og skjønnere. Skikkelse, som skal hedde „stænderesk Repræsentation med besluttende Myndighed“, og det baade i Slesvig og i Holsteen. Altsaa: Forfatningen i disse to Hertugdømmer bliver stillet analog — og eens, medens vi ikke have nogen „stænderesk“ Forfatning, og jeg troer heller ikke omme nogen, medens vi have en ganske anden Forfatning, saaledes at Svælget mellem Danmark og Sles-